

HET KIND.

Merkwaardig, hoe oud dat kleine kind reeds is. Wel meer dan driehonderd jaar. Wat men het waarlijk niet aanzeggen zou!

Maar toch het is waar. Kijk maar naar de kleding. Dat keurslijf en dat mutsje van de jeugdige moeder, die plooi kraag en die lubben van den vader, ze voeren ons terug naar den tijd van het begin van den tachtigjarigen oorlog. Dat kan Egmont wel zijn of Treslong of Marnix; die liepen zoo gekleed. 't Is een rijke kleederdracht uit de zestiende eeuw, die wat minder aan kleurenvrees leed dan de onze.

Maar eigenlijk is dat kleine kind nog veel ouder. Ik weet niet, of moeder Eva blond of bruin was, en haar kleedij is zeker in de eerste tijden ook niet zoo rijk geweest, maar precies zoo heeft zij de armen om haar Kain geslagen, en precies zoo sloeg Adam den arm om haar schouder.

En ge moogt de kleur der huid nemen zooals u goed-dunkt, blank en bruin en geel en zwart; ge moogt de haren u zwart denken of bruin of rood of blond, sluik of gekruld; ge moogt u de kleding denken van driehonderd of drieduizend jaar geleden, of de kleding van het loopende jaar; ge moogt u een rijke binnenkamer denken met gebeeldhouwde meubelen of een schamele woning met ongeverfde tafel en houten bank in plaats van stoel; ge moogt u denken in de beschaafde kringen van Europa en Amerika of onder de minst beschaafde van Afrika of Australië; het doet er niet toe: dat driet al zult ge overal vinden in die houding met die uitdrukking op het gelaat en met het gevoel van de reinste vreugde in het hart.

Daar is iets blijvends op aarde trots al de vergankelijkheid. Het uitzicht op het jonge lindenloof, dat ik hier uit mijn kamer geniet, dat heeft Caesar evenzoo kunnen genieten en Peter de Groote, en ieder, dien ge noemen wilt. Het is in al de eeuwen van het bestaan der aarde niet anders geworden, evenals ook altijd de vogels in dezen tijd van het jaar hun jongen opkweeken, en de veulentjes dartelen bij het moederpaard. En evenzoo is ook het kind iets blijvends, iets, dat gelijk was in alle tijden, in alle landen, in alle omstandigheden. Het is niet meer geworden en niet minder, en zóó als het is, vinden wij het heerlijk en genieten wij het. Millioenen menschen genieten dat heden, millioenen hebben het genoten overal en altijd, en niemand heeft het schooner gewenscht.

Is het niet, of het een stukje paradijsvreugde is, overgelaten aan het gevallen menschedom?

Ik weet het wel: dat kind, nu de blijdschap van vader en moeder beide, zal in later tijd zich openbaren als een zondaar, en zal zijn ouders uren en dagen van verdriet bereiden; het zal misschien hun een oorzaak worden van bittere smart; het kan een kind worden, dat hun op het hart trapt. Die moeder zal misschien eenmaal wenschen: Was hij maar nooit geboren! Die vader zal misschien tot hem zeggen: Gij zijt mijn zoon niet meer!

Dat kan komen. En toch, ook dan nog gaat het hart dier ouders terug naar het eerste levensjaar van hun kind, toen het pas ontwaakt was tot menscheijk leven en toen het de eerste uiting gaf aan zijn liefde. En het ouderhart zal misschien in toorn zich afwenden van den onwaardige, en toch in hem nog het kind herkennen en hem dragen en hem niet loslaten kunnen, hem, die eenmaal hun vreugde, hun geluk was. En rijker zullen ze zijn dan de kinderlooze, rijk in herinnering aan het goede, dat geweest is.

Wat is het toch, dat de kinderkamer zoo rijk maakt? Een cynicus zou zeggen: Wat toch een erbarmelijk mensch, die niet loopen kan en niet praten, die maar geholpen moet worden met eten en drinken en kleeden, waar je niets geen voordeel van hebt en alleen maar werk en last

en moeite en onrust. Maar de cynicus weet wel, dat hij ongelijk heeft; millioenen vaders en moeders spreken hem tegen, en laat de cynicus zelf maar vader worden — weg is zijn cynisme; hij geniet even blij als ieder ander van het kraaien en dartelen van zijn kind.

Wat maakt de kinderkamer dan toch zoo rijk? Waarom verblijdt de mensch zich het meest over het jonge, pas ontwaakte kind, veel meer dan over het kind van zes of van tien of van twintig jaren? Zou het niet wezen de paradijsherinnering? Is het ons niet, of we in dat kleine kind weer een wezen voor ons hebben van oorspronkelijke volkomenheid, en gaan onze gedachten niet onwillekeurig in de richting, dat ons kind slechts behoeft te worden ontwikkeld, om een volkomen, een volmaakt mensch te worden? Heeft ons aller moeder dat niet uitgesproken, toen ze bij de geboorte van haar eersteling uitriep: „Ik heb een man van den Heere verkregen!” Adam was de gevallene; de nieuwe mensch zou een ware man zijn! Welk vader, welke moeder heeft niet verwacht, dat het kind beter, gelukkiger zou zijn dan ze zelf waren? Hebben we niet allen bij de wieg van onze kinderen onze idealen gehad? Is het niet als in den zaaitijd, wanneer elke zaadkorrel ons een belofte is van rijke vrucht?

Maar al weten we, dat ons kind ons teleurstellen zal; dat het niet aan onze verwachtingen zal beantwoorden, toch willen we God danken, dat Hij ons de eerste levensjaren van onze kinderen schenkt, telkens opnieuw bij elk volgend kind, dat ons geboren wordt. Wij hebben medegevoel met die gehuwden, wier huis kinderloos blijft; we kunnen niet anders dan hun den troost toewenschen van dien God, die in Zijn wijsheid hun deze vreugde onthield. Maar wij zeggen: schuldige ouders, die niet meer dan eenmaal of hoogstens tweemaal dit reinste menscheijk genot willen smaken. Arme verdwaasden, die zichzelf berouwen, en nog meenen, dat ze wijs handelen, terwijl ze zondigen tegen God!

„Kinderen zijn een erfdeel des Heeren,” heeft de Psalmist gezegd, en de rijmelaar, die er bijvoegde: „Ze houden je de noppen ¹⁾ van de kleeren,” had ongelijk. Kinderen verarmen een huis niet, ook niet finantiëel. „Elk kind brengt duizend gulden mee,” dat is beter volkswijsheid. God scheidt geen mond, of Hij geeft er ook eten voor, en ik zou wel eens den vader of de moeder van een talrijk kroost willen ontmoeten, die me vertelde, dat de kinderen hen verarmd hebben. Ze hebben er hard voor moeten werken, maar die arbeid heeft hen boven hun niveau uitgedreven. Wij brengen onze kinderen groot, maar zij tegelijk ons. Gelukkig de mensch, die hard moet werken voor zijn gezin; hij wordt een man. Gelukkig de moeder, die zich moet afslooven voor haar kinderen, ze wordt rijk.

„Dieu bénit les grandes familles,” zegt een Fransch spreekwoord, God zegent de groote gezinnen, en de opmerking is dikwijls gemaakt, dat groote gezinnen over 't algemeen welvarende gezinnen zijn. Wat is het droevig, dat Frankrijk juist vooraan staat onder de volken, die den zegen liever ontberen. Zóóver is het gekomen, dat iemand reeds heeft voorgesteld te bepalen, dat wie geen drie kinderen had, zooveel belasting extra zou betalen als de ontbrekende kinderen aan levensonderhoud kosten! Tot zulke dwaasheden komt men, waar men een der rijkste zegeningen, door God gegeven, moedwillig versmaadt.

Laten we ons dan verblijden in het kind. Laten we niet denken aan de teleurstellingen, die zullen komen; dat is voor later zorg. Maar laten we dankbaar aannemen wat God ons heden geeft, en de toekomst overlaten aan Zijn wijsheid en Zijn liefde.

A. L.

¹⁾ De pluisjes van het nieuwe laken.

